utopico GRITOS

ΤΕΥΧΟΣ 02 - Μάρτιος 2012 - Θεσσαλονίκη

NO NATION
NO BORDERS

EDITORIAL

"Warriors come out and play"

φώναζαν κάποιοι στα Εξάρχεια την δεκαετία του 80'

Θα το δανειστούμε κι εμείς.

***Warriors**, γιατί στεκόμαστε εχθρικά σε κάθε μορφή εξουσίας και καταπίεσης.*

***Come out**, γιατί από τον καναπέ δεν άλλαξε ποτέ τίποτα.*

***Play**, γιατί θέλουμε να "παίξουμε" και να βιώσουμε τις έννοιες της αλληλεγγύης, της συντροφικότητας, της ισότητας και της ελευθέριας.*

Αυτό το έντυπο δεν έχει σκοπό να σε στρατολογήσει σε κανένα κόμμα, καμία θρησκευτική η οποιαδήποτε άλλη οργάνωση. Παρά μόνο αποτυπώνει την ανάγκη μας να εκφραστούμε και επιθυμεί ίσως να δώσει λίγη τροφή για σκέψη.
Κοστίζει, ωστόσο διανέμεται χωρίς αντίτιμο γιατί δεν κάνουμε εμπόρευμα τις ιδέες μας, ούτε οτιδήποτε άλλο.
Ευχαριστούμε όσους/ες με τον τρόπο τους βοήθησαν στη δημιουργία του παρόντος εντύπου.

Επικοινωνία: utopico_gritos@hotmail.com

ΕΘΝΟΣ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΨΕΜΑ

Όλα ξεκινούν από νωρίς. Από πολύ μικρούς μας έχουν μάθει να αγαπάμε "το έθνος μας", να σηκώνουμε ψηλά την σημαία και να δακρύζουμε ακόμα και στην όψη της. Μας έχουν μάθει δηλαδή να πιστεύουμε σε μια ιδέα κούφια.

Για να αποδείξουμε πως το έθνος και η εθνική ενότητα είναι ένα ψέμα, επιλέξαμε να απαντήσουμε στα επιχειρήματα που πιθανότατα θα παρέθετε κάθε πατριώτης ο οποίος θα ισχυριζόταν το αντίθετο.

Αρχικά, βασικό επιχείρημα ενός πατριώτη θα ήταν πως όλα τα μέλη ενός έθνους μιλάνε την ίδια γλώσσα. Παρατηρούμε

ωστόσο ότι λαοί όπως οι Αμερικάνοι, οι Αυστραλοί και οι Νεο-Ζηλανδοί, δεν ανήκουν στο ίδιο έθνος παρόλο που μοιράζονται την ίδια γλώσσα. Ακόμα βλέπουμε πως οι Ελβετοί αποτελούν ένα ενιαίο έθνος αν και η γλώσσα που χρησιμοποιούν δεν είναι κοινή για όλους τους Ελβέτους. Βλέπουμε λοιπόν πως η γλώσσα δεν συνεπάγεται την εθνική ενότητα αλλά δεν αποτελεί και προϋπόθεση για την ύπαρξη αυτής.

Στη συνέχεια ένα άλλο επιχείρημα που θα ακούγαμε θα είχε να κάνει με την θρησκεία η οποία είναι και αυτή ένα συστατικό ένωσης των ομοεθνών. Ακολουθώντας τον ίδιο συλλογισμό παρατηρούμε οτι στις Η.Π.Α. η μεγάλη θρησκευτική ποικιλία που υπάρχει δεν είναι ικανή για να κλονίσει την ενότητα των Αμερικάνων πατριωτών. Από την άλλη η Ιταλία και οι Φιλιππίνες αν και μοιράζονται την κοινή καθολική πίστη δεν αποτελούν και κοινό έθνος. Συμπεραίνουμε έτσι πως ούτε το θρησκευτικό στοιχείο είναι σε θέση να δημιουργήσει εθνικούς δεσμούς.

Περνάμε έτσι σε ένα άλλο επιχείρημα που έχει να κάνει με τους ισχυρισμούς περί κοινού αίματος ανάμεσα στα μέλη του έθνους. Κάτι τέτοιο είναι αυταπόδεικτα λάθος και δεν μπορεί να σταθεί ούτε σαν αστείο αφού καμία

ιστορική ή επιστημονική έρευνα δεν καταλήγει βάσιμα σε κάτι τέτοιο. Αρκεί μόνο να σκεφτούμε το πόσο συχνό ήταν κατά την ιστορία το μπαστάρδεμα των φυλών.

Έτσι φτάνουμε στο στοιχείο του πολιτισμού (ήθη, έθιμα κλπ.). Η ύπαρξη κοινού πολιτισμού δεν οριοθετεί ένα έθνος. Αφενός, οι γεωκλιματικές συνθήκες που επικρατούν σε κάθε χώρα καθορίζουν σε τεράστιο βαθμό το πολιτισμό που αναπτύσσει κάθε λαός.- Για παράδειγμα χώρες με ίδιες κλιματικές και γεωγραφικές συνθήκες αναπτύσσουν παρόμοιο τρόπο ζωής όπως συμβαίνει στις Σκανδιναβικές χώρες ή στις χώρες τις Μεσογείου-. Αφετέρου ο "δυτικός" τρόπος ζωής και σκέψης καθώς και το "δυτικό" πρότυπο στο σύνολό του έχουν σαρώσει τους περισσότερους λαούς, γεγονός που έχει αμβλύνει έντονα τις διαφορές μεταξύ τους. Επιπλέον, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν πως από τη θρησκεία (την οποία αναλύσαμε παραπάνω) προκύπτει μεγάλο μέρος των εθίμων και των παραδόσεων.

Τέλος, ένας πατριώτης θα μπορούσε να υποστηρίξει πως η υποταγή στο σύνταγμα και τους νόμους του κράτους αποτελεί στοιχείο που καθορίζει την εθνική ταυτότητα. Αυτό το επιχείρημα καταρρίπτεται εύκολα με τη λογική αφού βλέπουμε πως οι μετανάστες δεν γίνονται μέλη της εθνικής κοινότητας του κράτους στο οποίο κατοικούν αν και είναι υποχρεωμένοι να υπακούν στο σύνταγμα και τους νόμους. Επίσης οι πατριώτες νιώθουν το ίδιο δεμένοι με τους ομογενείς μετανάστες της χώρας τους, που υπακούουν σε διαφορετικό σύνταγμα και νόμους. Το σκεπτικό αυτό θα έμενε ατελές αν δεν αντιλαμβανόμασταν πως παρόλο που το έθνος αποτελεί μια φαντασιακή κοινότητα έχει πραγματικές επιπτώσεις στην καθημερινότητα καθώς και στην παγκόσμια ιστορία. Γυρνάμε λοιπόν στην πρώτη

πρόταση του κειμένου αυτού και βλέπουμε πως ο μόνος λόγος για τον οποίο συμβαίνει αυτό είναι επειδή από μικρά παιδιά μας έχουν επιβάλλει την πίστη στο έθνος.

ΕΘΝΟΣ: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΨΕΜΑ... ...ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΒΟΛΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Γιατί όμως συντηρείται αυτό το ψέμα, και ποιους εξυπηρετεί;

Αρχικά, τα συμφέροντα των εργαζομένων, όπου και αν έχουν γεννηθεί ταυτίζονται. Γιατί αυτοί είναι οι καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου. Γιατί από την δικιά τους εργασία πλουτίζουν τα αφεντικά. Γιατί έχουν κοινούς εχθρούς, τους εκμεταλλευτές τους. Γιατί ανεξαρτήτως χρώματος, φύλλου και φυλής δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν.

Εδώ είναι και το σημείο που εισάγεται ο πολύ σημαντικός ρόλος των εθνών ο οποίος έχει σαν στόχο να αποπροσανατολίσει τους εργαζόμενους από τα πραγματικά τους συμφέροντα και να τους πείσει ότι το συμφέρον των ομοεθνών καταπιεστών και καταπιεσμένων είναι το ίδιο. Βλέπουμε δηλαδή πως εμείς και όσοι μας ρημάζουν τις ζωές πρέπει να ταχθούμε στο ίδιο στρατόπεδο. Αυτή η αντίφαση φαίνεται πολύ ξεκάθαρα εδώ στην Ελλάδα. Την ώρα που κράτος και αφεντικά εξαπολύουν μια άνευ προηγουμένου επίθεση προς τις χαμηλές τάξεις (με απολύσεις, ραγδαίες μειώσεις μισθών και κοινωνικών παροχών κ.α.) προτάσσουν την εθνική σωτήρια έτσι ώστε να περιορίσουν τις κοινωνικές αντιδράσεις. Ας θυσιαστούμε λοιπόν για τους τραπεζίτες και τα αφεντικά αφού είναι Έλληνες.

Η οργή όμως που φυσικά προκύπτει πρέπει κάπου να διοχετευτεί. Παρουσιάζεται λοιπόν ένας εθνικός εχθρός που "θέλει το κακό μας". Στην προκειμένη περίπτωση ο εχθρός αυτός είναι η Γερμανία και οι μετανάστες.

Όσοι λοιπόν δεν τρώνε το παραμύθι και στοχεύουν στον πραγματικό εχθρό που είναι το κράτος και τα αφεντικά δέχονται άγρια καταστολή.

Για όλα τα παραπάνω και για όλους τους λόγους του κόσμου, δεν έχουμε πατρίδα. Γιατί τα συμφέροντα μας είναι ταξικά και τα σύνορα χαρακιές στο σώμα του πλανήτη.

πα απ

ΕΝ-ΔΥΟ...ΕΝ-ΔΥΟ

Στόχος των πρώτων στρατιωτικών παρελάσεων ήταν η τρομοκράτηση της κοινωνίας, συστατικό απαραίτητο για την επιβίωση ενός φασιστικού καθεστώτος. Αυτό επιτυγχάνεται με την επίδειξη στρατιωτικής δύναμης και υπεροχής που έχει το καθεστώς απέναντι στον λαό.

Περνώντας στις μαθητικές παρελάσεις, αντιλαμβανόμαστε πως ο λόγος της ύπαρξης τους στοχεύει σε κατι διαφορετικό. Τα χαρακτηριστικά ωστόσο παραμένουν μιλιταριστικά. Η ομοιογένεια και η ομοιομορφία, η πειθαρχία, η καλλιέργεια ενός πατριωτικού αισθήματος και μίας εθνικής υπερηφάνειας καθώς και η ρυθμική υπόκρουση των εμβατηρίων, κάνουν ξεκάθαρη την σύνδεση ανάμεσα στις μαθητικές και τις στρατιωτικές παρελάσεις.

Οι μαθητές χωρισμένοι σε άντρες και γυναίκες, στοιχισμέ-

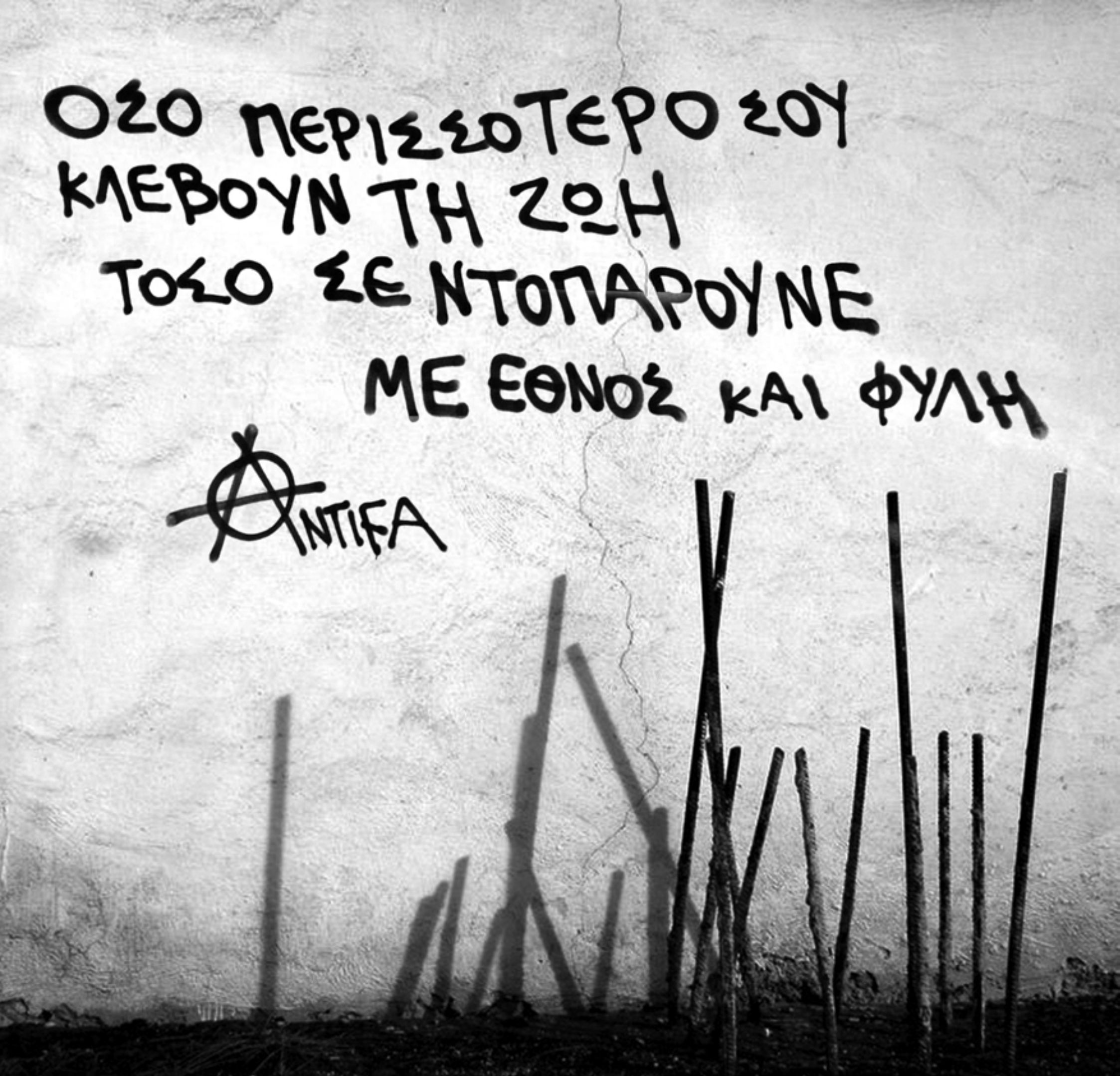
e is illegal

νοι ο ένας πίσω από τον άλλο (από τον ψηλότερο στον πιο κοντό) και φορώντας τις ίδιες στολές βιώνουν την πλήρη κατάργηση της διαφορετικότητάς τους. Μετατρέπονται λοιπόν σε έναν ελεγχόμενο όχλο, με προδιαγεγραμμένες κινήσεις που κανείς δεν μπορεί να αποφύγει.

Οι πειθαρχημένοι, υπάκουοι και σωστοί μαθητές γίνονται αυτόματα οι πιο καλοί και ικανοί να κουβαλούν το εθνικό σύμβολο και να βρίσκονται σε περίοπτη θέση. Ακόμα, ο χαιρετισμός των επισήμων ολοκληρώνει το σκηνικό της πειθαρχίας και της υποταγής. Το συγκεκριμένο σκηνικό εισάγει ένα μοντέλο συμπεριφοράς βασισμένο στον καθωσπρεπισμό και την υποταγή που αναπαράγεται μέσα στην κοινωνία. Οι μαθητικές παρελάσεις διεξάγονται τις ημέρες εθνικών εορτών κάτω από τον μανδύα της απόδοσης φόρου τιμής στους "εθνικούς ήρωες". Καλούνται λοιπόν οι μαθητές να τιμήσουν ανθρώπους που αγωνίστηκαν ενάντια στην καταπίεση (1821) τον Μουσολίνι και τον Χίτλερ (1940) με ένα μέσο καταπιεστικό αλλά και φασιστικό. Το πατριωτικό αίσθημα και ο ρατσισμός καλλιεργούνται μέσα από αυτή την φαινομενική απόδοση τιμής στους προγόνους. Έτσι τα άτομα νοιώθουν σημαντικά και γεμίζουν μία κενού περιεχομένου συνείδηση με εθνική υπερηφάνεια.

Βάσει των παραπάνω δίνεται απάντηση στο γιατί υπάρχουν παρελάσεις και ποιους στόχους εξυπηρετούν. Η εισαγωγή μοντέλων συμπεριφοράς, η ομοιογενοποίηση και κυρίως η καλλιέργεια εθνικού αισθήματος σε συνδυασμό με την αποδοχή της ιεραρχίας αποτελούν βασικά ζητούμενα του θεσμού αυτού προκειμένου το σύστημα να αναπαράγει τις εξουσιαστικές σχέσεις και συμπεριφορές, εξασφαλίζοντας έτσι την ύπαρξή του.

Οι μαθητές λοιπόν, σε μία τόσο κρίσιμη συγκυρία, καλούνται να αποφασίσουν αν θα παραταχθούν στον δρόμο, πειθαρχημένοι πίσω από ένα εθνικό σύμβολο χαιρετώντας τους πολιτικούς με σεβασμό ή αν θα βγουν στο δρόμο της ανυπακοής, της εξέγερσης και της αλληλεγγύης.

ΖΩΝΗ

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Οι μαθητικές παρελάσεις κάνουν την εμφάνισή τους πρώτη φορά στην ναζιστική Γερμανία του Χίτλερ. Στην Ελλάδα, τις συναντάμε ανεπίσημα το 1932, οπού μαθητές παρελαύνουν μπροστά από τον άγνωστο στρατιώτη μαζί με προσκόπους, "τη φρουρά της πόλης" και "εθνικιστικές οργανώσεις". Επίσημο χαρακτήρα παίρνουν το 1936. Τον Μάρτιο της χρονιάς αυτής τα σχολεία κάνουν παρέλαση μπροστά στον δικτάτορα Μεταξά και τον βασιλιά.

Site Αντιπληροφόρησης: athens.indymedia.org · anarchypress.gr
Ραδιόφωνα Αντιπληροφόρησης: 1431am.org · radio98fm.org